



ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΓΕΩΡΓΟΥΤΣΟΣ

Ο Αχιλλέας Αναστασίου Γεωργούτσος γεννήθηκε το 1915 στο Διακόπι του Νομού Φωκίδας. Σπούδασε Νομικά στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας και έλαβε το πτυχίο της Νομικής το 1939. Διετέλεσε δικηγόρος Αθηνών και κατοικεί στο Βύρωνα από το 1932 μέχρι σήμερα.

Σε όλη του τη ζωή αγωνίστηκε με τις δημοκρατικές και προοδευτικές δυνάμεις και πιο πολύ στις δύσκολες εποχές, όπως στην περίοδο του μεγάλου απελευθερωτικού λαϊκού και πατριωτικού αγώνα του λαού μας, κατά του φασισμού και του ναζισμού, αγωνίστηκε και έμεινε πιστός στις λαϊκές εντολές, για ελευθερία, δημοκρατία, εθνική κυριαρχία, συμφιλίωση, ομαλότητα και πρόοδο, καθώς και για λαϊκές κατακτήσεις. Στις εκλογές που δεν έγιναν λόγω χουντικής δικτατορίας το 1967, επί κυβέρνησης Γ. Παπανδρέου, υποδείχθηκε ως υποψήφιος βουλευτής Β' Αθήνας.

Ασχολήθηκε με τα δημοτικά πράγματα από το 1952, πρώτος δημοτικός σύμβουλος με το τότε δημοκρατικό ψηφοδέλτιο του Δημάρχου Φραγκιάδη, διετέλεσε Πρόεδρος του Δημοτικού Συμβουλίου. Εκλέχτηκε Δήμαρχος

Ο Δήμαρχος, το Δημοτικό Συμβούλιο, συνολικά η κοινωνία του Βύρωνα τιμούν δύο προσωπικότητες που σημάδεψαν με την προσφορά τους, ως δημοτικοί άρχοντες, αλλά και ως συνειδητοί πολίτες, τη ζωή της κοινωνίας του Βύρωνα.

σε δύο συνεχείς δημοτικές περιόδους (1959-1967).

Η χούντα τον απέλυσε (1967-1974) για τη δράση και τους αγώνες του. Στη μεταπολίτευση επανήλθε στο δήμο με νομοθετική πράξη ως νόμιμα αιρετός δήμαρχος. Κατά την περίοδο 1959-1967 που διετέλεσε δήμαρχος υποστηριζόμενος από όλο το ευρύ φάσμα των δημοκρατικών δυνάμεων του Δήμου, διέθεσε όλες τις σωματικές και πνευματικές του δυνάμεις για καλυτέρευση των συνθηκών ζωής των δημοτών μας, δημιουργώντας, παρά τον πόλεμο που του έκαναν οι αντιδραστικές δυνάμεις της δεξιάς, τις πρώτες παιδικές χαρές, ανέπτυξε το οδικό δίκτυο, αγωνίστηκε για τη δημιουργία πάρκων αναψυχής, ενίσχυσε τα τότε υπάρχοντα αθλητικά σωματεία, εξωράισε το Νεκροταφείο και έφτιαξε το κυλικείο. Πέτυχε επίσης τη σύναψη δανείου για ολοκλήρωση των κτιριακών εγκαταστάσεων του γυμνασίου της περιοχής Ανάληψης και πολλών άλλων κοινωφελών έργων, για τα οποία οι παλιοί δημότες τον θυμούνται ακόμα σαν δήμαρχο που αγάπησε πραγματικά την πόλη που έζησε μια ολόκληρη ζωή και προσέφερε με αυταπάρνηση, εντιμότητα και δημοκρατικά θαρραλέες ενέργειες και πρωτοβουλίες, ό,τι καλύτερο, σταθερά και αταλάντευτα για τα λαϊκά συμφέροντα και τις δημοκρατικές κατακτήσεις του λαού του Δήμου Βύρωνα.

Στέλεχος του κόμματος των φιλελευθέρων, στη συνέχεια της ΕΠΕΚ του αείμνηστου Στρατηγού Πλαστήρα και μετά της Ένωσης Κέντρου στον ανένδοτο αγώνα, πολιτεύθηκε μετά το γκρέμισμα της χούντας στην Ένωση Κέντρου - Νέες δυνάμεις σαν υποψήφιος βουλευτής στη Β' περιφέρεια της Αθήνας.

Μετά το 1981 επανήλθε στα δημοτικά πράγματα για να βοηθήσει και πάλι όσο μπορούσε το λαό, για την προκοπή του δήμου μας που τόσο αγάπησε μια ολόκληρη ζωή.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Ο Δημήτρης Νικολαΐδης γεννήθηκε στη Σμύρνη το 1919. Με τη Μικρασιατική καταστροφή οι γονείς του με τα τρία παιδιά πέρασαν στη Μυτιλήνη για οκτώ μήνες και στη συνέχεια εγκαταστάθηκαν στον Βύρωνα.

Τέλειωσε το δημοτικό στο Βύρωνα, το 7ο γυμνάσιο Παγκρατίου και την Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών το 1943.

Το 1936 έγινε μέλος της Ο.Κ.Ν.Ε. Το 1941 εντάχθηκε στο ΕΑΜ και πήρε μέρος στην Εθνική Αντίσταση. Πιάστηκε από την Ειδική Ασφάλεια, βασανίστηκε και κλείστηκε στις φυλακές Χατζηκώστα.

Στην οδό Μέρλιν που ήταν χώρος βασανιστηρίων έπαθε ρήξη και των δύο πνευμόνων, πριν τον μεταφέρουν στο στρατόπεδο Χαϊδαρίου.

Βγήκε από το Χαϊδάρι στις 8-9-1944.

Συνδέθηκε με το κόμμα και ανέλαβε γραμματέας της οργάνωσης του Ε.Α.Μ. Νέας Σμύρνης και στη συνέχεια ανέλαβε την καθοδήγηση της οργάνωσης του ευρύτερου τομέα του Ε.Α.Μ. από του Μακρυγιάννη έως τη Βουλιαγμένη.

Ξαναπαιάστηκε από την κυβέρνηση του Ζέρβα το Μάρτη 1946 και στάλθηκε στην Ικαρία. Όταν απολύθηκε συνδέθηκε με την οργάνωση των δικηγόρων και ανέλαβε τη Γραμματεία της 12ης Αχτίδας του Κ.Κ.Ε. μέχρι το 1947. Το Μάη του 1948 ξαναπαιάστηκε και εκποιάστηκε στην

Ικαρία. Το 1949 μεταφέρθηκε στη Μακρόνησο.

Απομονώθηκε στο σύρμα, γιατί αρνήθηκε να υπογράψει δήλωση, όπου και παρέμεινε μέχρι τις αρχές του 1951. Όταν διαλύθηκε το σύρμα τον μετέφεραν στο στρατόπεδο του Άι Στράτη, απ' όπου και απολύθηκε το Φεβρουάριο του 1952.

Όταν έφτασε στην Αθήνα συνδέθηκε με το κόμμα και ανέλαβε τη γραμματεία της όης Αχτίδας. Με την επίσκεψη του Τίτο στην Αθήνα πιάστηκε και κρατήθηκε στην απομόνωση της Ασφάλειας στην οδό Μπουμπουλίνας επί ένα και πλέον μήνα.

Το 1964 με εντολή του κόμματος πήρε μέρος και εκλέχτηκε Δημοτικός Σύμβουλος και στη συνέχεια πρόεδρος του Δημοτικού Συμβουλίου Δήμου Βύρωνα.

Το 1967 ξαναπαιάστηκε, μεταφέρθηκε στον ιππόδρομο και εκεί στη Γιούρα και κατέληξε στο Παρθέني Λέρου.

Εκεί παρέμεινε μέχρι τον Οκτώβριο του 1969, οπότε αφέθηκε ελεύθερος.

Όταν ήρθε στην Αθήνα, με απόφαση της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. ανέλαβε γραμματέας του Π.Α.Μ. περιοχής Αττικής.

Το 1977 το Δεκέμβριο πέθανε ο εκλεγείς δήμαρχος του Βύρωνα, αείμνηστος Θεόφιλος Φατσέας, και το δημοτικό συμβούλιο με εισήγηση του κόμματος τον εξέλεξε Δήμαρχο Βύρωνα.

Έκτοτε άσκησε το λειτούργημα αυτό, διακόποντας την επαγγελματική άσκηση της δικηγορίας.

Παρέδωσε τη δημοτική αρχή την 31/12/1994.

